

If music be the food of love, play on.

William Shakespeare

Cathy's Blues

*

Kees Janzen

Copyright © 2025 Kees Janzen
ISBN 9789465315911
Omslagontwerp en artwork: Césza
Gepubliceerd en gedrukt
via Brave New Books

Proloog

Het valt me steeds vaker op dat mijn generatie zo langzamerhand aan de beurt is om het tijdelijke voor het eeuwige te verwisselen.

Vrijwel dagelijks word ik met dat treurige besef geconfronteerd wanneer ik lees dat een of andere bejaarde beroemdheid is overleden. Mijn eerste reactie is dan: alweer een generatiegenoot die het loodje heeft gelegd. En vervolgens: wanneer ben ik aan de beurt?

In mijn omgeving valt het aantal sterfgevallen reuze mee, zelden ontvang ik een overlijdensbericht. Maar zojuist vond ik zo'n envelop met een grijs kader in m'n brievenbus, en op de een of andere manier voelde ik gelijk dat het om iemand ging die ik heel goed heb gekend.

En jawel. Randy Statner. Voluit Richard Antonius Statner. Nooit geweten dat hij zo heette. Hij is 77 jaar geworden.

Ik schrok, had dat natuurlijk niet verwacht, Randy, de drummer van De Strawberries, ons bandje van vroeger, eind jaren zestig. En hij is nota bene al het tweede bandlid dat is gaan hemelen. De eerste was onze basgitarist, zo'n twee jaar geleden. Een comeback-toernee zit er dus jammergenoeg niet meer in. Grapje, sorry.

Jolanda.

Vreemd genoeg de enige naam die op de kaart staat. Het ziet er kaal uit. Naargeestig ook. Alsof Randy in alle eenzaamheid is gestorven.

Ik vraag me af hoe die Jolanda weet dat ik hier woon. Heb ik Randy een adreswijziging gestuurd? Dat moet haast wel.

Wanneer wordt hij begraven? De lettertjes zijn veel te klein,

ze trillen voor m'n ogen. Ik kan beter mijn leesbril opzetten, dat irritante ding dat de hele dag nutteloos op m'n buik bungelt. Hij wordt gecremeerd. Overmorgen al, ergens in Amsterdam. Dat is een heel eind vanaf Ibiza waar ik na de scheiding van m'n tweede vrouw nu alweer zo'n twintig jaar woon.

'Weet je nog dat we samen in de Pacha zijn geweest, ergens aan de rand van Ibiza stad?' prevel ik tegen de kaart. 'Daar woon ik nu een paar kilometer vandaan.'

Ik merk dat m'n brillenglazen beslaan. Nog even en ik begin ook nog te snotteren. Zal wel met de leeftijd te maken hebben.

Ik werp een laatste blik op de kaart en steek hem in de gleuf van een houten fotostandaard waar, voor zover ik me kan herinneren, nog nooit een foto in heeft gestaan.

Hoewel ik een geboren twijfelaar ben, heb ik nu vrij snel een besluit genomen. Dat moet ook wel, want haast is geboden, die kaart heeft er waarschijnlijk veel te lang over gedaan om me te bereiken. Ik ga naar de crematie van m'n goeie ouwe vriend Randy. En dan knoop ik er gelijk nog een paar dagen aan vast. Zoals ieder jaar wat oude vrienden bezoeken. En, vaste prik, even bijpraten met een goede vriendin van vroeger, meestal in het café waar we nogal wat gezamenlijke herinneringen hebben liggen.

Nu schiet me te binnen dat ook zij Randy goed heeft gekend, dus heeft ze vast ook een kaart ontvangen. Ik zal haar gelijk een mailtje sturen. Het is altijd gezelliger om met z'n tweetjes naar een crematie te gaan.

Good old Randy. Eigenlijk is hij altijd een kind gebleven. Een groot kind dat steeds weer met de meest krankzinnige ideeën op de proppen kwam en daar dan ook met geen mogelijkheid vanaf te brengen was. Wat hij in z'n kop had, had hij niet in z'n kont. En dat was maar goed ook, want dankzij die koppigheid heb ik met Randy de gekste dingen beleefd. En eerlijk gezegd ben ik hem daar enorm dankbaar voor.

Randy, het ga je goed makker, binnenkort kom ik je opzoeken, je hebt vast wel weer een of ander maf plan bedacht. Ik kan me er nu al op verheugen.

Zoiets zal ik wel mompelen als ik straks langs z'n kist loop.

1987

zaterdag 20 juni

Er zijn momenten waarop ik mijn jaloezie nauwelijks kan onderdrukken. Zoals nu.

In mijn hangmat liggen Shiva en Brahma, m'n twee Abessijnse buurkatten, vredig te soezen en het enige wat ik denk is: die beesten hebben nooit verplichtingen, nooit hoeven ze iets te doen waar ze geen zin in hebben. En ik wel.

Hoewel de ochtendzon m'n achtertuin al aardig opwarmt is mijn stemming tot het nulpunt gedaald. Daar kunnen die arme beesten niets aan doen, het heeft alles te maken met die brief die voor me op het tuintafeltje ligt, naast de nog ongeopende krant, een kop lauwe koffie en een bordje met een halve croissant. Trek heb ik niet meer, ik heb last van m'n darmen.

Die brief dus. Eigenlijk is het een poster. Op de ene kant staat bovenaan in schreeuwerige paarse letters **REUNIE!** en onderaan even schreeuwerig **THE STRAWBERRIES**. Daar tussenin een aardbei in de vorm van een gitaar, het logo van de band dat ik ooit in een creatieve oprisping heb bedacht. Op de andere kant staat een tekst.

Twintig jaar geleden volgden we met z'n allen de hipste band van Amsterdam. Hoog tijd om herinneringen op te halen!!!!

De datum waarop al die herinneringen moeten worden opgehaald ligt goddank nog ver in de toekomst: vrijdag 7 augustus.

Die reünie zit me dus behoorlijk dwars. Dat komt omdat de zanger van de band met z'n lange lokken en zwoele oogopslag is verworpen tot een bijna-veertiger met wallen onder z'n ogen en nauwelijks nog haar op z'n hoofd. Ik weet zeker dat niemand me nog zal herkennen.

'En wie bent u?'

'Balder.'

Stilte.

'Balder Hilbrand.'

'O, nu zie ik 't. Ja, in twintig jaar kan er veel veranderen, hè.'
Zo zal het ongetwijfeld gaan.

Het onzalige idee komt van Bente en ene Sandra. Bente kan ik me nog goed herinneren. Een mooi, blond feestbeest. Maar wie is die Sandra?

“Bij voldoende animo”, schrijven ze, “huren we een café af en gaan we een avond lang twintig jaar terug in de tijd!”

Onderaan staat het telefoonnummer van Sandra. Ik vraag me af waarom het nummer van Bente er niet bij staat. Heeft Bente soms geen telefoon? Hoe dan ook, ik zal Sandra bellen en haar laten weten dat ik helaas niet kan komen. Een smoes hoef ik niet te verzinnen. Ergens in de buurt van die zevende augustus staan twee draaidagen van een commercial in de planning. Twee dagen in de Algarve, dus Sandra zal wel begrijpen dat ik onmogelijk op die reünie aanwezig kan zijn. Hoe graag ik ook had gewild, zal ik er bij zeggen.

Hoewel ik nog steeds twijfel, heb ik toch het gevoel dat ik een onherroepelijk besluit heb genomen. Ik voel iets van opluchting. Hopelijk zal de druk op m'n darmen nu snel afnemen.

Door de opengeslagen tuindeuren loop ik m'n huiskamer binnen, steek de poster weer in de envelop en schuif de envelop onder een stapeltje boeken. Uit het zicht, op een puntje na, zo kan ik niet vergeten dat ik Sandra moet bellen.

Ik heb het gevoel dat de ochtend nu pas echt begint. Fluitend loop ik m'n tuin weer in, ga aan het tuintafeltje zitten en pak de krant op. Waar de krant lag, ligt nu tot m'n verbazing een vel papier, dat, bij nader inzien, een lijst met genodigden voor die reünie blijkt te zijn. Hoe die lijst onder de krant is beland is me een raadsel, hij is me in ieder geval niet opgevallen toen ik die

uitnodiging uit de envelop wurmde.

M'n stemming wordt er zo niet beter op, zeker nu ik op die lijst helemaal bovenaan de namen van de bandleden zie staan - Robbie Vermeer, Don van der Zee, Randy Statner en m'n eigen naam - en ik me op datzelfde moment realiseer dat ik eigenlijk helemaal niks te kiezen heb. Nee, de vroegere zanger van de Strawberries is verplicht om naar die reünie te gaan. Goed beschouwd word ik niet uitgenodigd, ik word gesommeerd! Snel vouw ik de lijst op en stop 'm in m'n zak.

Afgunstig loer ik weer naar Shiva en Brahma. Zij hebben geen uitnodiging ontvangen, hoeven dus ook niet naar een reünie, zij hoeven zich nergens druk om te maken. Hun enige zorg is niet uit die hangmat te kieperen.

Er zit niets anders op, een dezer dagen ga ik Sandra bellen en haar meedelen dat ik van de partij zal zijn. Die commercial kan ik natuurlijk ook wel een week later draaien, er is nog helemaal niets vastgelegd.

Ik vind dat ik een moedig besluit heb genomen en dat lucht me toch ook een beetje op.

Ik loop weer m'n huiskamer in en zoek in m'n platenkast (een meubelstuk dat de complete muur van m'n kamer in beslag neemt en ooit tot heftige conflicten heeft geleid met m'n ex) muziek die m'n humeur wat verder kan opkrikken. Een oude elpee van de Lovin' Spoonful ligt voor het grijpen, ik haal de plaat uit de hoes, leg het vinyl op m'n draaitafel en laat zacht de naald op de plaat zakken. Voorzichtig haal ik een zacht borsteltje over de plaat om eventueel aanwezige stofjes te verwijderen.

Eerlijk gezegd geniet ik nog steeds van dit ritueel. Van een geheel andere orde dan het achteloos in een laatje schuiven van zo'n nieuwerwets cd'tje.

Ik zet het geluid harder, loop weer terug de tuin in en besluit de verdere ochtend door te brengen in m'n hangmat.

Vriendelijk verzoek ik Shiva en Brahma plaats te maken, maar hieraan geven de katten natuurlijk geen gehoor, ze blijven

onverstoorbaar liggen. Behoedzaam probeer ik Shiva op te tillen, maar daar is madam niet van gediend, toornig zet ze haar scherpe nagels in het katoen van de hangmat. Ook Brahma verzet zich hevig wat een paar lelijke ophalen tot gevolg heeft. Ik staak de strijd. Wil ik m'n hangmat niet compleet laten ruïneren, dan moet ik het slimmer aanpakken. Dus loop ik naar de keuken, pak de doos met kattenbrokjes die altijd klaar staat, mochten de buurkatten bij me logeren (wat veel te vaak voorkomt), loop al rammelend terug naar buiten en strooi een handvol brokjes in het gras. Tergend langzaam komen de katten overeind en besluiten met een sierlijke sprong de hangmat te verlaten.

Voorzichtig installeer ik me in de hangmat, een manoeuvre, zo is mijn ervaring, die nogal wat precisie vereist. Maar uiteindelijk, na wat heen en weergedraai, lig ik precies in het midden.

De lome stem van John Sebastian heeft me al gauw in een goed humeur gebracht. *What a day for a daydream, what a day for a daydreamin' boy*. Ik vraag me af hoe jong de zanger was toen hij dat heerlijk slepende liedje schreef. Negentien? Twintig? Zelf heb ik ook eens een liedje geschreven, maar ik had niet het idee dat m'n collega-bandleden daar nou zo enthousiast over waren. Ikzelf trouwens ook niet. En zo dagdroom ik nog een tijdje voort.

Ik moet in slaap gedommeld zijn, want ik word wakker van een irritante herrie. Als ik weer volledig bij m'n positieven ben gekomen dringt 't tot me door dat de herrie afkomstig is van de pick-upnaald die aan het eind van de elpee in een groef is blijven steken. Ik buitel uit de hangmat, neem een spurtje naar de pick-up, draai de plaat om en kijk en passant op m'n horloge. Kwart over elf. Nog tijd genoeg om m'n koffer te pakken. M'n vlucht naar Nice is verplaatst naar eind van de middag.

M'n humeur verbetert met de minuut. Tijd voor een sigaartje, m'n eerste van de dag. Het goudgele blikje met cubaantjes vind

ik op de tafel naast het stapeltje boeken waar het puntje van de envelop onderuit steekt.

Net wil ik terug de tuin inlopen, als ik m'n voordeur hoor opengaan.

'Balder?'

De stem van Elles, m'n buurvrouw, bovendien m'n ex-echtgenote. Ze woont sinds een half jaar naast me in de aangrenzende twee-onder-een-kapwoning, samen met haar nieuwe partner, de beeldschone Aina, en de twee Abessijnse katten.

Twee jaar geleden waren we de Letse Aina tijdens een tocht door de Baltische staten tegen het lijf gelopen en nadat we een week met z'n drieën hadden opgetrokken was Elles verliefd geworden op Aina. En Aina op Elles. Ook ik was als een blok gevallen voor de Letse schone, maar al gauw had ik in de gaten dat ik geen enkele kans bij haar maakte.

'Ben je nog niet weg? Ik hoorde in de tuin die melige muziek van je.'

Dat cynische toontje bevalt me niet. Elles heeft het talent om met een paar simpele woorden mijn goede humeur volkomen te bederven, maar ik besluit deze keer niet te reageren.

'Zoals je ziet. M'n vlucht is een halve dag vertraagd.'

Ik neem een sigaar uit het blikje en steek hem op. Elles heeft een hekel aan sigaren, de kruidige geur vergelijkt ze voor iedereen die het horen wil met de stank van zweetsokken.

Ik hoop dat de sigarenlucht haar uit m'n huiskamer zal verdrijven, wat ook ten dele lukt. Met beide armen de allang vervlogen sigarenrook driftig wegwapperend loopt ze de tuin in. Er zit niets anders op dan haar te volgen.

'Met wie ga je eigenlijk naar Cannes?'

'Met niemand. Ik ga alleen.'

'Maar dan had je mij toch mee kunnen nemen. Dat lijkt me een stuk gezelliger voor je.'

Ik zou er niet aan moeten denken.